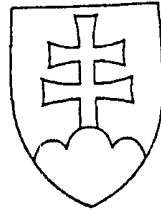

Slovenskej republiky

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Pepelovej a členov senátu JUDr. Gabriely Mederovej, JUDr. Aleny Priecelovej v právnej veci žalobcu: **F. s.r.o.**, P., IČO: X., zastúpený advokátom B., s.r.o., H., proti žalovanému: **Mgr.**, P. Z., správca konkurznej podstaty úpadcu V., C., IČO: X., zastúpený advokátkou J., s.r.o., B., **o vylúčení vecí z konkurznej podstaty**, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9Cbi/49/2010-260 z 31. mája 2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9Cbi/49/2010-260 z 31. mája 2012 mení tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému na účet právneho zástupcu trovy konania vo výške 943,56 eur.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu V., C., IČO: X. nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v obci N., katastrálne územie N., zapísanú v katastri nehnuteľností Správy katastra N. na LV č. X. ako pozemok parcela č. X., parcela registra C. o výmere X. m², zastavané plochy a nádvoría ako výlučné vlastníctvo žalobcu v podiele 1/1. Ďalším výrokom uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 1 733,26 eur na účet právneho zástupcu žalobcu.

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal žalobou vylúčenia uvedenej nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu z dôvodu, že uvedenú nehnuteľnosť nadobudol na základe kúpnej zmluvy z 18. 12. 2009 zavkladovanej Správou katastra N. 25. 01. 2010 pod číslom V. a predávajúcemu riadne zaplatil dohodnutú kúpnu cenu. Má vedomosť o tom, že na základe kúpnej zmluvy z 13. 10. 2000 v znení dodatku č. 1 zo 06. 04. 2001 uzavretej medzi úpadcom ako predávajúcim a K. L. ako kupujúcim, úpadca predal pôvodný pozemok parc. č. X. Prílohou návrhu na vklad uvedenej kúpnej zmluvy bol aj súhlas F. z 31. 08. 2000. Úpadca uhradil F. hodnotu nehnuteľnosti určenú znaleckými posudkami uvedenú v súhlase F. vo výške 4,8 mil. Sk, a to na základe dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok uzavretej 21. 02. 2001 medzi F., úpadcom a spoločnosťou K. s.r.o. Žalobca má za to, že nehnuteľnosť bola zapísaná do súpisu konkurznej podstaty neoprávnene. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť s tvrdením, že bol a je nepretržite vlastníkom predmetného nehnuteľného majetku, ktorý bol prevedený na žalobcu na základe absolútne neplatného právneho úkonu vykonaného v rozpore s ustanovením § 19a zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon o veľkej privatizácii), ktoré zákonodarca zaviedol do zákona s účinnosťou od 04. 09. 1995.

Súd prvého stupňa po posúdení včasnosti uplatneného nároku podľa § 19 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „ZKV“) konštatoval, že žalobca podal návrh na začatie konania včas. Zistil, že úpadca nadobudol predmetnú nehnuteľnosť od F. na základe privatizačnej zmluvy, preto sa na tento prevod sťahuje okrem všeobecných predpisov aj špeciálny právny predpis, a to Zákon o veľkej privatizácii, ktorý upravuje špecificky aj otázku neplatnosti právnych úkonov vykonaných v súvislosti s privatizovaným majetkom, a to nielen nadobúdateľom

privatizovaného majetku a treťou osobou, ale aj všetkých na ne nadväzujúcich právnych úkonov. Zákonodarca s účinnosťou od 04. 09. 1995 zaviedol do Zákona o veľkej privatizácii ustanovenie § 19a, ktoré postihuje právne úkony vykonané v rozpore s týmto ustanovením absolútnou neplatnosťou. A aj zákonodarca umožnil kupujúcim prevádzať majetok s predchádzajúcim súhlasom F., tak len s rozvázovacou podmienkou, že v prípade porušenia povinností uložených týmto ustanovením, to znamená, ak sa nepoužije výnos z predaja privatizovaného majetku na splatenie záväzkov voči F., právne úkony (prevod privatizovaného majetku) ako aj nadväzujúce právne úkony (akékoľvek ďalšie prevody) sú zo zákona neplatné. Ustanovenie § 19a nadobudlo účinnosť bez prechodných a záverečných ustanovení, a preto podľa názoru súdu ide o normu, ktorá vykazuje známky nepravej retroaktivity, o ktorú môže ísť v prípade, že zákonodarca novým právnym predpisom s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. O nepravú retroaktivitu môže ísť v prípade, že zákonodarca novým právnym predpisom s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Za prípustné sa považuje pokiaľ nová právna úprava zavádza do budúca nový režim a mechanizmus uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti, ale akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy. Podľa názoru súdu k prevodu predmetnej nehnuteľnosti na právneho predchodcu žalobcu došlo na základe kúpnej zmluvy z 12. 10. 2000, po účinnosti novely § 19a Zákona o veľkej privatizácii, preto na platnosť prevodu sa vyžadovalo splnenie podmienok stanovených v § 19a ods. 2 a 3 Zákona o veľkej privatizácii. V opačnom prípade sú úkony nadobúdateľa a na ne nadväzujúce právne úkony týkajúce sa prevodu privatizovaných nehnuteľností neplatné.

Súd posudzoval splnenie podmienok prevodu privatizovaného majetku v zmysle uvedeného ustanovenia § 19a ods. 2 Zákona o veľkej privatizácii a po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že obe podmienky boli splnené. Prvou podmienkou platného prevodu sprivatizovaného majetku na tretie osoby je súhlas F., ktorý bol udelený 31. 08. 2000 na predaj viacerých nehnuteľností. Súhlas bol daný za podmienky, že výnos z tohto predaja (podľa predložených znaleckých posudkov bol ohodnotený vo výške 4,8 mil. Sk), použije kupujúci na úhradu svojich záväzkov voči F. Zákon neupravuje náležitosti súhlasu a podľa názoru súdu bolo v právomoci F. ako súhlas vydať a či ho obmedziť. V týchto intenciách je aj

písomný materiál F. (karta držiteľa), ktorý bol predložený na rokovanie výkonnému výboru F. so žiadosťou úpadcu. Je zrejme, že F. sa zaoberal celkovou situáciou nadobúdateľa privatizovaného majetku a vzhľadom na hroziace exekúcie uvítal spoločný postup s P. a. s. ako majoritným záložným veriteľom. V prospech P. a. s. bol založený majetok v hodnote 40,7 mil. Sk a v prospech F. vo výške 4,8 mil. Sk. Výkonnému výboru bolo doporučené zobrať do úvahy pomer založených nehnuteľností a žiadosť schváliť. Podľa názoru súdu v nadväznosti na súhlas a kartu žiadateľa mal úpadca použiť výnos vo výške 4,8 mil. Sk na úhradu záväzkov voči F. Zo súhlasu nevyplýva, že má byť použitý celý výnos, resp. minimálne suma 4,8 mil. Sk. Z karty žiadateľa je zrejme, že F. si nebol vedomý, že celý výnos nemôže úpadca použiť na úhradu záväzkov voči F., a to vzhľadom na majoritného záložného veriteľa. Dospel preto k záveru, že účel zákona bol naplnený, pretože súhlasom chcel F. zabezpečiť aspoň čiastočné uspokojenie svojej pohľadávky vzhľadom na ekonomickú situáciu úpadcu. Druhou podmienkou platnosti prevodu privatizovaných nehnuteľností uvedeného bolo použitie takto získaných finančných prostriedkov prednostne na úhradu svojich záväzkov voči F. Súd konštatoval, že predávajúci si túto povinnosť splnil. Podľa jeho názoru ani zo zákona ani zo súhlasu nevyplýva, akým spôsobom a dokedy mal úpadca finančné prostriedky získané z predaja uhradiť v prospech F. Zo zákona vyplýva, že nadobúdateľ je povinný použiť finančné prostriedky získané na základe predaja po predchádzajúcom súhlase F. prednostne na úhradu svojich záväzkov. Pretože väčšina majetku bola založená v prospech banky, obaja veritelia súhlasili so spoločným postupom a F. súhlasil s plnením vo výške 4,8 mil. Sk. K použitiu finančných prostriedkov v prospech F. získaných na základe súhlasu došlo uzatvorením dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok medzi F., K. s.r.o. a úpadcom. Uzavretím dohody zanikla pohľadávka, ktorú mal úpadca voči K. s.r.o. a pohľadávka, ktorú mala spoločnosť K. s.r.o. voči F. Pohľadávka F. sa voči úpadcovi znížila o sumu 11 801 460 Sk. Uvedené potvrdzuje aj následné správanie sa účastníkov dohody, kedy úpadca prestal evidovať pohľadávku voči K. s.r.o., K. s.r.o. voči F. a naopak. Úpadca prestal evidovať záväzok v tomto rozsahu voči F., a preto ju už samotný správca úpadcu v uvedenom rozsahu poprel. Skutočnosť, že F. nepodal žalobu o určenie pravosti a výšky popretej pohľadávky svedčí o tom, že aj F. považoval popretie pohľadávky za dôvodné, práve z titulu trojdohody a zápočtu pohľadávok. Túto skutočnosť potvrdil aj svedok Ing. Č., ktorý si pamätal na uzatvorenie dohody o započítaní a uviedol, že F. chcel aspoň týmto spôsobom znížiť dlh úpadcu. Potvrdil tiež, že súhlasy neobsahovali lehotu, dokedy je potrebné použiť finančné prostriedky ani spôsob úhrady. Ak teda došlo 21. 02. 2001 k uzavretiu dohody o započítaní, neznamená to, že nesúvisela so splnením záväzku

na základe predmetného súhlasu. Zo súhlasu F. z 31. 08. 2000 nevyplýva, že by mala byť z predaja každej jednotlivej nehnuteľnosti použitá istá suma alebo celok na úhradu záväzkov voči F. Započítanie pohľadávok je nesporne jednou z foriem zániku záväzku. Dohoda o započítaní je právny úkon, ktorý v sebe zahŕňa jednak postúpenie pohľadávky podľa § 524 a nasl. O. s. p. a jednak započítanie podľa § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka. Postúpením pohľadávky (ako výnos získaný z predaja nehnuteľností úpadcu realizovaný na základe súhlasu F.) úpadcu voči spoločnosti K. s.r.o. na F. a následným započítaním odplaty za postúpenie so záväzkom voči F. si úpadca riadne splnil záväzok vyplývajúci zo zákona i zo znenia súhlasu na prevod nehnuteľností. Tento úkon bol vykonaný dostatočne určito a zrozumiteľne, je z neho zrejmý úmysel a vôľa strán započítať vzájomné pohľadávky F. a úpadcu čo do výšky 11 801 460 Sk. Tomuto zodpovedá aj následne správanie sa účastníkov, predovšetkým žalovaného, ktorý poprel pohľadávku F. v tejto výške a následne F., ktorý nepodal incidenčnú žalobu, teda uznal zníženie pohľadávky úpadcu o túto čiastku. Súd dospel k záveru, že nadobúdateľ nekonal v rozpore s ust. § 19 ods. 2, 3 Zákona o veľkej privatizácii a právny úkon, ktorým bola prevedená predmetná nehnuteľnosť na právneho predchodcu žalobcu, je platným právnym úkonom. Bolo preukázané, že bol vydaný predchádzajúci súhlas k prevodu majetku a takto získané finančné prostriedky (v intenciách súhlasu) boli použité v prospech F. na úhradu záväzkov úpadcu formou započítania. Na záver súd poukázal na skutočnosť, že ustanovenia Zákona o veľkej privatizácii postihujú neplatnosťou úkony nadobúdateľa vykonané v rozpore so zákonom a prípadné pochybenie F. by nemalo byť na ťarchu žalobcu ako tretej osoby. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že vlastníctvo nadobudol okrem dovolených právnych úkonov aj vydržaním, súd uviedol, že zákonnými predpokladmi pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním je existencia oprávnenej držby nehnuteľnosti a uplynutie 10-ročnej doby nepretržitej oprávnenej držby. Jednou z náležitostí oprávnenej držby je dobromyseľnosť držiteľa, že mu vec patrí. Domnienka držiteľa, že mu vec patrí sa musí vždy opierať o niektorý právny úkon alebo inú právnu skutočnosť, na základe ktorej podľa jeho presvedčenia vec nadobudol. Posúdenie toho, či je držiteľ s prihliadnutím na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len zo subjektívnych predstáv držiteľa. Otázka existencie dobrej viery sa posudzuje z objektívneho hľadiska, teda podľa toho, či držiteľ pribežnej opatrnosti, ktorú možno od neho požadovať, nemal a nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vlastníctvo k nehnuteľnosti patrí. Z dokazovania vyplynulo, že priamo v zmluve bolo zakotvené, že vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti nadobúda kupujúci až vkladom, preto jeho subjektívne presvedčenie o tom, že sa stal vlastníkom hneď po zaplatení kúpnej ceny neznamena, že bol vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný.

Zo správania sa pôvodného nadobúdateľa K. L. je zrejmé, že si bol vedomý, že na preukázanie vlastníctva je nevyhnutný list vlastníctva, teda vklad do katastra.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. takže úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatnenie práva proti žalovanému, ktorý úspech vo veci nemal.

Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie s poukázaním na existenciu odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a), b), d), f) teda, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Za skutočnosť zásadného právneho významu vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej žalovaný pokladá absolútnu neplatnosť kúpnych zmlúv uzavretých úpadcom ako predávajúcim s kupujúcimi K. L. dňa 12. 10. 2000 a I. dňa 13. 10. 2000 ako právnymi predchodcami žalobcu, pre rozpor s ust. § 19a Zákona o veľkej privatizácii, ktoré sa týkajú predmetných nehnuteľností. F. bol podľa názoru odvolateľa viazaný kogentným ustanovením § 19a Zákona o veľkej privatizácii a nemohol podmienky uvedeného ustanovenia v súhlase na odpredaj majetku z 31. 08. 2000 meniť. Uzatvorením kúpnej zmluvy medzi úpadcom ako predávajúcim a spoločnosťou K. s.r.o. ako kupujúcim a následným započítaním vzájomných pohľadávok medzi úpadcom, F. a K. s.r.o. nemohlo dôjsť k splneniu povinnosti úpadcu podľa súhlasu v zmysle § 19a a uzatváraním kúpnych zmlúv s vybratými tretími osobami, počas exekučného konania došlo k obchádzaniu zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch. Žalovaný tvrdil, že v konaní nebolo preukázané, že úpadca predkladal konkrétne kúpne zmluvy F., a preto nebolo ani preukázané, že F. bol oboznámený s podmienkami, ktoré boli dohodnuté medzi úpadcom a kupujúcimi v jednotlivých kúpnych zmluvách. Úpadca uzatvoril okrem kúpnych zmlúv týkajúcich sa odpredaja nehnuteľností v predmetnej veci viaceré kúpne zmluvy s tretími osobami. Z dokazovania je zrejmé, že úpadca uzavieral tieto kúpne zmluvy v čase, keď boli na jeho majetok vedené viaceré exekúcie a nebol schopný splácať svoje záväzky. Žalovaný nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že úpadca mal na úhradu svojich záväzkov voči F. použiť len sumu 4,8 mil. Sk a nie celú získanú kúpnu cenu. Uvedenie takejto podmienky by bolo v rozpore s § 19a Zákona o veľkej privatizácii a takýto súhlas je potrebné považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a neplatnosť súhlasu spôsobuje aj neplatnosť následnej zmluvy. Podľa názoru odvolateľa sa súd prvého stupňa

nezaoberal ani skutočnosťou, že v samotných kúpnych zmluvách bol dohodnutý taký spôsob zaplata kúpnej ceny, ktorý sám o sebe spôsobuje ich absolútnu neplatnosť (uhradenie kúpnej ceny bolo dohodnuté na účet súdnej exekútorky JUDr. Š.). Pokiaľ kogentné ustanovenie Zákona o veľkej privatizácii pod sankciou absolútnej neplatnosti upravuje, že všetky prostriedky získané z predaja privatizovaného majetku je potrebné použiť na úhradu záväzkov voči F., nie je v kompetencii F. ani iných osôb túto povinnosť nadobúdateľa privatizovaného majetku modifikovať. Aj preto žalovaný s poukázaním na vykonané znalecké dokazovanie tvrdí, že na úhradu záväzkov voči F. bolo potrebné použiť všetky prostriedky získané z predaja privatizovaného majetku.

K otázke, či uzatvorením kúpnej zmluvy medzi úpadcom ako predávajúcim a spoločnosťou K. s.r.o. ako kupujúcim a následným započítaním vzájomných pohľadávok medzi úpadcom, F. a K. s.r.o. mohlo dôjsť ku splneniu povinnosti úpadcu v zmysle § 19a Zákona o veľkej privatizácii žalovaný uviedol, že dohoda o zápočte sa vôbec netýkala kúpnych zmlúv uzavretých medzi úpadcom ako predávajúcim a nadobúdateľmi, lebo tieto sa v dohode vôbec neuvádzajú. Dohoda sa týkala len kúpnej zmluvy K. s.r.o. V ten istý deň ako bola uzatvorená kúpna zmluva s K. s.r.o. došlo aj k uzatvoreniu dohody o zápočte, ktorou mala byť podľa tvrdení žalobcu započítaná pohľadávka F. voči úpadcovi (ktorú F. evidoval z privatizačnej zmluvy uzatvorenej s úpadcom) s pohľadávkou úpadcu voči F.. Pohľadávka úpadcu voči F. mala vzniknúť s titulu dohodnutej odplaty za postúpenie pohľadávky úpadcu voči K. s.r.o. (nezaplatená kúpna cena z kúpnej zmluvy uzavretej medzi úpadcom a K. s.r.o. dňa 21. 02. 2001). Samotná dohoda o zápočte neobsahuje žiadnu sumu odplaty dohodnutú medzi úpadcom a F. za postúpenie pohľadávky úpadcu voči K. s.r.o., a preto je potrebné postúpenie pohľadávky úpadcu na F. považovať za bezodplatné. Dohoda o zápočte v časti o postúpení pohľadávky úpadcu na F. neobsahuje prejav vôle o dohodnutí odplaty za postúpenie tejto pohľadávky, a preto tento chýbajúci prejav vôle nie je možné konvalidovať alebo nahradzovať výkladom podľa § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka, lebo podľa uvedeného ustanovenia je možné postupovať len v prípade, ak sa jedná o existujúci prejav vôle. Neexistenciu zápočtu potvrdil aj F., keď si v prihláške do konkurzného konania na majetok úpadcu prihlásil svoju pohľadávkou v celkovej výške 75 798 092,40 Sk, t. j. do konkurzného konania voči úpadcovi si prihlásil pohľadávkou vrátane sumy 11 801 460 Sk. Bez ďalšieho je teda zrejmé, že úpadca nemal pohľadávkou voči F., ktorá by bola spôsobila započítania, a preto k zápočtu medzi úpadcom a F. nemohlo dôjsť. Odvolateľ tiež tvrdil, že súdna exekútorka prekročila svoje právomoci a postupovala spôsobom nezlučiteľným

s exekučným poriadkom, ktorý v prípade dražby nehnuteľnosti veľmi precízne stanovuje postup a povinnosti exekútora. Ak úpadca nakladal s majetkom a uzatváral kúpne zmluvy s tretími osobami so súhlasom súdnej exekútorky mimo exekučnej dražby, dochádzalo tým k obchádzaniu zákona, a teda ku konaniu, ktoré je v rozpore so zákonom. Exekučný poriadok nepozná prevod nehnuteľného majetku povinného na základe kúpnych zmlúv bez vykonania exekučnej dražby. Z tohto dôvodu je postup obchádzajúci Exekučný poriadok neplatný. Odvolateľ tiež tvrdil, že s odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jeho opodstatnenosť, pravdivosť, zákonnosť a spravodlivosť nevyplýva, preto nespĺňa podmienky uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol, prípadne rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu namietal včasnosť podania odvolania z dôvodu, že odvolanie žalovaného je z 19. 07. 2012, a preto vychádzajúc z predpokladu, že bol žalovanému rozsudok súdu prvého stupňa doručený 03. 07. 2012, bolo odvolanie žalovaného podané po zákonom stanovenej lehote. Vo vzťahu k námietkam žalovaného uvedených v odvolaní poukázal na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. K súhlasu F. v zmysle § 19a ods. 2 Zákona o veľkej privatizácii uviedol, že uvedené ustanovenie neustanovuje formu akou má F. udeliť súhlas na prevod privatizovaného majetku. Žiadne ustanovenie zákona neukladá úpadcovi pri žiadosti o udelenie súhlasu predkladať konkrétne kúpne zmluvy. To by ani nebolo možné, nakoľko v čase udelenia súhlasu ešte neexistovali. Je preto nelogické vykladať predmetné ustanovenie tak, že úpadca mal najskôr podrobne prerokovať prevod nehnuteľností s právnym predchodcom žalobcu, vypracovať kúpne zmluvy až následne tieto predložiť F. a žiadať súhlas na prevod majetku. Podľa jeho názoru rozsudok súdu prvého stupňa spĺňa kvalitatívne požiadavky odôvodnenia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Námietka žalovaného v tomto smere nie je opodstatnená. Žalobca považuje súhlas F. z 31. 08. 2000 na prevod nehnuteľného majetku z úpadcu na právnych predchodcov žalobcu za platný právny úkon a súd prvého stupňa jasne, zrozumiteľne uviedol, prečo k takémuto právnemu záveru dospel. V priebehu konania nebolo zo strany žalovaného skutkovo ani argumentačne preukázané, že by spôsob zaplataenia kúpnej ceny, teda uhradenie na účet súdnej exekútorky mal byť neplatný. Navyiac neplatnosť dohody o spôsobe zaplataenia kúpnej ceny by spôsoboval neplatnosť iba tejto časti kúpnej zmluvy, bez vplyvu na zvyšnú časť zmluvy a uvedené by zakladalo nárok úpadcu na vydanie bezdôvodného obohatenia voči exekútorky. Žalobca v súvislosti s možným

prihliadnutím na výpovede svedkov v iných súdnych konaniach, na ktoré žalovaný poukázal, uviedol, že žalobca nemal možnosť klásť svedkom žiadne otázky ani namietat' spôsob akým kládol otázky svedkom žalovaný, prípadne právny zástupca. Prihliadaním na výpovede svedkov v iných konaniach by došlo k procesnému pochybeniu súdu, ktoré by malo za následok odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom. Žalovaný, ak mal záujem preukazovať rozhodujúce skutočnosti výpoveďami svedkov, mal možnosť navrhnúť ich výpoveď v tomto konaní, čo neurobil. Navrhol preto, aby odvolací súd na výpovede svedkov z iných konaní neprihliadal. Poukázal tiež na zákaz retroaktivity novely Zákona o veľkej privatizácii, čo už podrobne zdôvodnil vo svojom vyjadrení z 18. 10. 2011 a na uvedené vyjadrenie poukázal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O. s. p. po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201, § 204 ods. 1 O. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 O. s. p.), preskúmal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že sú splnené podmienky pre zmenu napadnutého rozhodnutia.

K námietke oneskoreného podania odvolania odvolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok bol doručený právnomu zástupcovi žalovaného dňa 03. 07. 2012. Zákonná lehota pätnásť dní na podanie odvolania v zmysle § 204 ods. 1 O. s. p. začala plynúť 04. 07. 2012 a uplynula 18. 07. 2012. Odvolanie žalovaného bolo podané doporučené na pošte 18. 07. 2012 a doručené súdu 19. 07. 2012.

Podľa § 57 ods. 3 O. s. p. lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Podanie obsahujúce odvolanie žalovaného bolo odovzdané posledný deň lehoty na pošte, teda orgánu, ktorý mal povinnosť podanie súdu doručiť, preto odvolanie bolo podané v zmysle citovaného ustanovenia včas a odvolací súd sa zaoberal jeho vecnou stránkou.

Žalobca sa domáhal žalobou vylúčenia nehnuteľností, špecifikovaných v žalobe, zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu V. Tvrdil, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností, ktoré nadobudol kúpnyimi zmluvami uzavretými s predávajúcimi, ktorí nehnuteľnosti predtým platne nadobudli od úpadcu.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len ZKV), majetok podliehajúci konkurzu tvorí konkurznú podstatu.

Podľa § 19 ods. 1 ZKV, ak sú pochybnosti, či vec patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré sponchybujú zaradenie vecí do súpisu.

Súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene (§ 19 ods. 2 ZKV).

Z obsahu spisu vyplýva, že uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6K 105/01-87 z 23. 07. 2001 bol na majetok spoločnosti V., C., IČO: X. vyhlásený konkurz. Za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený žalovaný. Žalobca podal žalobu o vylúčenie predmetných vecí zo súpisu konkurznej podstaty v súdom stanovenej lehote.

Žalovaný namietal v odvolaní nesplnenie podmienok pre platný prevod predmetných nehnuteľností z úpadcu na ďalšie subjekty. Súd prvého stupňa vo vzťahu k tejto skutočnosti vykonal dostatočné dokazovanie, z ktorého však vyvodil nesprávne právne závery, v dôsledku čoho napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.).

Medzi účastníkmi konania nie je sporné, že zmluvou č. 48/1992 z 27. 07. 1992 v znení dodatku č. 1 z 29. 09. 1994 úpadca v zmysle zákona č. 92/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov o prevode majetku štátu na iné osoby (ďalej len Zákon o veľkej privatizácii) nadobudol od predávajúceho F. (ďalej len .F.) do vlastníctva nehnuteľnosti, ktorých vylúčenie z konkurznej podstaty je predmetom tohto konania. Následnými kúpnymi zmluvami z 12. 10. 2000 a 13. 10. 2000 úpadca previedol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na právnych predchodcov žalobcu. Uvedené kúpne zmluvy považuje žalovaný za absolútne neplatné právne úkony z dôvodu, že neboli splnené podmienky ustanovené v § 19a ods. 2 a 3 Zákona o veľkej privatizácii.

Podľa § 19a ods. 2 Zákona o veľkej privatizácii, do splatenia celej kúpnej ceny, jej príslušenstva a splnenia všetkých zmluvných záväzkov a povinností je prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb, možný len

po predchádzajúcom písomnom súhlase F. V čase po splatení celej kúpnej ceny do splnenia všetkých zmluvných záväzkov a povinností je prenájom privatizovaného majetku možný, iba ak by išlo o zmluvu na dobu určitú s dobou nájmu kratšou ako jeden rok alebo o zmluvu na dobu neurčitú s výpovednou lehotou kratšou ako tri mesiace, a to len po predchádzajúcom písomnom súhlase F. Predchádzajúci písomný súhlas F. je potrebný aj pri obchodných spoločnostiach, ktorých majetkové účasti na podnikaní obchodnej spoločnosti sú predmetom predaja. Ak nadobúdateľ privatizovaného majetku nedodrží pri nakladaní s týmto majetkom uvedený postup, prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb alebo jeho prenájom je neplatný.

Ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14 (§ 19a ods. 3 Zákona o veľkej privatizácii).

Úkony vykonané nadobúdateľom alebo obchodnou spoločnosťou, ktorej majetková účasť bola predmetom predaja v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné (§ 19a ods. 4 Zákona o veľkej privatizácii).

Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku konštatoval, že pre platnosť prevodu privatizovaného majetku na tretie osoby, a teda na platnosť predmetných kúpnych zmlúv uzavretých 12. 10. 2000 a 13. 10. 2000 medzi úpadcom a tretími osobami – právnymi predchodcami žalobcu, je potrebné splniť súčasné dve podmienky podľa citovaného ustanovenia § 19a Zákona o veľkej privatizácii. Aj keď uvedené ustanovenie bolo doplnené až zákonom č. 190/1995 Z. z. (účinným od 14. 11. 1995), ktorý nemá prechodné ustanovenia riešiacie aplikáciu tohto ustanovenia na právne vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou, súd prvého stupňa vyvodil správny právny záver, že sa jedná o nepravú retroaktivitu, ktorá je v zmysle právnej teórie a praxe prípustná. Znamená to, že nová právna úprava uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých došlo k vzniku právnych vzťahov podľa predchádzajúcej právnej normy. Následky právnych vzťahov zostávajú zachované, avšak s účinnosťou do budúcnosti zavádza nová právna úprava nový mechanizmus uplatnenia týchto práv s tým, že akceptuje právny stav, ktorý nastal za existencie predchádzajúcej právnej úpravy.

V konaní nebolo sporné, že F. udelil úpadcovi súhlas na predaj viacerých nehnuteľností dňa 31. 08. 2000, okrem iných aj na predaj nehnuteľností, ktoré sú predmetom

tohto konania. Písomný súhlas F. s predajom privatizovaného majetku predchádzal uzavretiu kúpnych zmlúv s tretími osobami, preto záver súdu o splnení tejto podmienky uvedenej v ustanovení § 19a ods. 2 Zákona o veľkej privatizácii je správny.

Odvolaací súd sa však nestotožnil s právnym názorom súdu, že nadobúdateľ privatizovaného majetku, v predmetnej veci úpadca, použil prostriedky získané z predaja majetku prednostne na úhradu svojich záväzkov voči F. a splnil tak súčasne druhú podmienku platnosti kúpnych zmlúv uzavretých s tretími osobami.

Z dokazovania nesporne vyplynulo, že kupujúci uhradili dohodnutú kúpnu cenu na účet súdnej exekútorke v zmysle podmienok dohodnutých v článku III kúpnych zmlúv, ktoré sú v rozpore s citovaným ustanovením § 19a Zákona o veľkej privatizácii. Uvedené ustanovenie ukladá nadobúdateľovi, v tomto prípade úpadcovi, povinnosť použiť celý výnos z predaja privatizovaného majetku na úhradu svojich záväzkov voči F. Súd prvého stupňa konštatoval, že k použitiu finančných prostriedkov v prospech F. došlo uzatvorením dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok medzi F., K. s.r.o. a úpadcom dňa 21. 02. 2001, v dôsledku ktorej sa pohľadávka F. voči úpadcovi znížila o sumu 11 801 460 Sk. Uvedená pohľadávka F. voči úpadcovi mala zaniknúť započítaním s pohľadávkou úpadcu voči F. (odplata za postúpenie pohľadávky). S uvedeným záverom sa odvolací súd nestotožňuje.

Podľa § 580 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorí z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

Započítacie prejavy medzi F. a úpadcom boli obsiahnuté v čl. I dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok uzavretej 21. 02. 2002 (ďalej len dohoda). Podľa čl. I bod 1 a 2 úpadca postúpil svoju pohľadávku (voči K. s.r.o.) F. bez prejavu vôle smerujúcej k dohode o prípadnej odplate za jej postúpenie a jej výške. Vzhľadom na absenciu dohody o odplate za postúpenú pohľadávku, úpadca nemal pohľadávku voči F. spôsobilú na započítanie v zmysle citovaného ustanovenia. Pohľadávka F. voči úpadcovi z predaja privatizovaného majetku uzavretím dohody nezanikla.

V konaní nebolo preukázané, že nadobúdateľ privatizovaného majetku použil získané prostriedky z predaja privatizovaného majetku na úhradu svojich záväzkov voči F., a preto nebolo preukázané súčasné splnenie oboch podmienok platnosti prevodu privatizovaného

majetku v zmysle citovaných ustanovení § 19a ods. 2, 3 Zákona o veľkej privatizácii. Právne úkony vykonané úpadcom ako nadobúdateľom privatizovaného majetku ako aj úkony na ne nadväzujúce sú podľa ods. 4 uvedeného ustanovenia neplatné.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 220 O. s. p. napadnutý rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania prvostupňového aj odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 2 O. s. p. tak, že úspešnému žalovanému priznal náhradu trov vynaložených účelne na bránenie práva.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému na účet právneho zástupcu trovy prvostupňového konania vo výške 866,26 eur za 11 úkonov právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenia z 27. 01. 2011, z 25. 11. 2011, z 10. 01. 2012, z 28. 05. 2012, účasť na pojednávaniach 01. 12. 2011, 19. 01. 2012, 08. 03. 2012, 05. 04. 2012, 10. 05. 2012 a 31. 05. 2012) podľa § 11 ods. 1 písm. a), § 14 ods. 1 písm. a), b), c.) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a trovy odvolacieho konania vo výške 77,30 eur za jeden úkon právnej služby (podanie odvolania 19. 07. 2012) podľa § 11 ods. 1 písm. a), § 14 ods. 1 písm. b) uvedenej vyhlášky vrátane paušálnej náhrady hotových výdavkov podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky a 20 % DPH podľa § 18 ods. 3 tejto vyhlášky.

Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 17. decembra 2013

JUDr. Viera Pepelová, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová